

1. (30-2) І Промовляв Мойсей до голів племен Ізраїлевих синів, говорячи: Оце та річ, що Господь наказав:

2. (30-3) Коли хто складає обітницю для Господа або присягне присягу заректи зарока на душу свою, хай той не порушить свого слова, нехай зробить усе, як вийшло було з його уст.

3. (30-4) А жінка, коли складає обітницю для Господа, і зарече зарока в домі свого батька в своїй молодості,

4. (30-5) і почує її батько обітницю її та зарока, що зарекла на свою душу, та буде мовчати їй батько її, то будуть важні всі обітниці її, і буде важний кожен зарік її, що вона зарекла на душу свою.

5. (30-6) А якщо батько її заборонить їй того дня, коли був почув, усі обітниці її та зароки її, що зарекла на свою душу, то не будуть вони важні, а Господь пробачить їй, бо її батько заборонив їй.

6. (30-7) А якщо буде вона заміжня, а обітниці її на ній або мова уст її, що зарекла на душу свою,

7. (30-8) і почує її чоловік, і буде мовчати їй того дня, коли почує, то будуть важні обітниці її, і зароки її, що зарекла на свою душу, будуть важні.

8. (30-9) А якщо того дня, коли чоловік її почув, він заборонить їй і уневажнить обітниці її, що на ній, і мову уст її, що зарекла на свою душу, то Господь пробачить їй.

9. (30-10) А обітниця вдови та розведеної, усе, що зарекла на свою душу, буде важне на

ній.

10. (30-11) А якщо вона обітувала в домі свого чоловіка, або зарекла зарока на свою душу присягою,

11. (30-12) а чоловік її чув та змовчав їй, не заборонив їй, то будуть важні всі обітниці її, і кожен зарік, що зарекла на свою душу, буде важний.

12. (30-13) А якщо справді уневажнить їх чоловік її того дня, коли він почує, то все, що вийшло з її уст для її обітниць та для зароків душі її, не буде важне, її чоловік уневажнив їх, і Господь простить їй.

13. (30-14) Кожна обітниця й кожна присяга зароку впокоряти свою душу, чоловік її зробить важною, або чоловік її уневажнить її.

14. (30-15) А якщо чоловік її, замовчуючи, буде мовчати їй з дня на день, то зробить важними всі її обітниці, або всі її зароки, що на ній; зробив їх важними, бо він мовчав їй того дня, коли був почув.

15. (30-16) А якщо справді уневажнить він їх по тому, як був почув, то понесе він гріх її.

16. (30-17) Оце постанови, що Господь наказав був Мойсееві, у цій справі між чоловіком та його жінкою, між батьком та його дочкою в її молодості в домі батька свого.